

Sygn. akt I C 4163/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Arkadiusz Ziarko

Protokolant: sekretarz sądowy Marta Kreczkowska - Żyrkowska

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2018 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa Gminy O. - Zakładu (...) w O.

przeciwko A. C.

o zapłatę

na skutek sprzeciwu pozwanej od nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 17 maja 2017 r., w sprawie VI Nc-e (...)

I zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 75 (siedemdziesiąt pięć) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 4 września 2016 r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

III zastrzega, że powyższe należności zostały wyegzekwowane przez pozwanego na podstawie powyższego nakazu zapłaty, z tym że należności z punktu II jedynie do kwoty 90,30 (dziewięćdziesiąt 30/100) zł.

SSR Arkadiusz Ziarko

Sygn. akt I C 4163/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód Gmina O.- Zakład (...) w O. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 75,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu podał, że w dniu 20 sierpnia 2016 r. pozwana korzystał z komunikacji miejskiej nie posiadając ważnego biletu / dokumentu przewozu. Powód zobowiązał pozwaną do zapłaty kwoty 150 zł tytułem opłaty dodatkowej oraz kwoty 2,90 zł tytułem należności za przewóz. Należność nie została zapłacona w terminie 14 dni. Do zapłaty pozwanej pozostała kwota 75 zł, resztę należności pozwana zapłaciła.

Nakazem zapłaty z dnia 17 maja 2017 r. w sprawie VI Nc-e (...) Sąd Rejonowy w Lublinie nakazał zapłatę powyższej kwoty z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kosztami procesu w kwocie 90,30 zł.

Pozwany A. C. w sprzeciwie od nakazu zapłaty zakwestionowała zasadność powyższego żądania. Podniosła, że zapłaciła kwotę 77,90 zł w dniu 28 sierpnia 2017 r.

W odpowiedzi powód podniósł, że cała należność z zaskarżonego nakazu zapłaty została wyegzekwowana, ale podtrzymał powództwo. Wyjaśnił, że powyższa opłata uległaby obniżeniu jedynie w razie zapłaty należności w kwocie 77,90 zł przez pozwaną w terminie 7 dni, tymczasem pozwana zapłaciła tę należność po upływie terminu upoważniającego do obniżenia opłaty.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 20 sierpnia 2016 r. pozwana korzystała z komunikacji miejskiej nie posiadając ważnego dokumentu przewozu. Powód zobowiązał pozwaną do zapłaty kwoty 150 zł tytułem opłaty dodatkowej oraz kwoty 2,90 zł tytułem należności za przewóz.

Należność nie została zapłacona w terminie 14 dni.

Pozwana zapłaciła jedynie kwotę 77,90 zł w dniu 28 sierpnia 2017 r.

(bezsporne: okoliczności te powód potwierdził drukiem wezwania do zapłaty k. 24, dowód zapłaty kwoty 77,90 zł k. 9)

Komornik wyegzekwował całą należność od pozwanej w tym koszty procesu do kwoty 90,30 zł. **(bezsporne:** vide zawiadomienie komornika k. 10v, postanowienie komornika k. 36)

Pozwana nie wyraziła zgody na egzekucję należności z nakazu zapłaty **(dowód:** sprzeciw)

Zgodnie z Uchwałą NR (...) O. z dnia 26 sierpnia 2015 r. w sprawie ustalenia opłat za usługi przewozowe wykonywane lokalnym transportem zbiorowym §4 ust. 6. Wysokość opłat dodatkowych ustala się następująco: 1) za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu (biletu), przejazd bez ważnego dokumentu poświadczającego uprawnienie do bezpłatnego albo ulgowego przejazdu oraz przewóz rzeczy lub zwierząt wyłączonych z przewozu 150 zł.

§4 ust. 8. W przypadku uiszczenia opłaty dodatkowej w ciągu 7 dni kalendarzowych od daty wystawienia dokumentu zobowiązującego do uiszczenia tej opłaty, wysokość opłaty dodatkowej ustalonej w ust. 6 pkt 1 obniża się o 50 %.

Powództwo należało uwzględnić w całości pomimo wyegzekwowania całej należności z powyższego nakazu zapłaty.

Sąd dał wiarę przedłożonym przez strony dokumentom, albowiem ich prawdziwość nie była kwestionowana przez strony i nie budzi wątpliwości

Zgodnie z art. 16 ust. 1 Umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym.

Zgodnie z art. 33a ust. 1 Prawa Przewozowego przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona, legitymując się identyfikatorem umieszczonym w widocznym miejscu, może dokonywać kontroli dokumentów przewozu osób lub bagażu. Ust. 3 W razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty.

Powyższa opłata uległaby obniżeniu jedynie w razie zapłaty należności w kwocie 77,90 zł przez pozwaną w terminie 7 dni, tymczasem pozwana zapłaciła tę należność po upływie terminu upoważniającego do obniżenia opłaty. W tej sytuacji żądanie powoda było całkowicie uzasadnione, a stanowisko zajęte przez pozwaną w sprzeciwie całkowicie bezzasadne.

Generalnie jeżeli powód po spełnieniu świadczenia przez pozwanego po doręczeniu pozwu nie cofnął pozwu, sąd oddał powództwo. Dotyczy to również spełnienia świadczenia na skutek wyegzekwowania przez komornika ale tylko

wyłącznie w sytuacji, gdy pozwany nie kwestionował swego zobowiązania. (Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2014 r., III CZP 119/13).

Natomiast gdy pozwany kwestionuje roszczenie w postępowaniu rozpoznawczym, a świadczenie zostaje przymusowo wyegzekwowane, wbrew jego woli, z perspektywy toczącego się procesu nie dochodzi do zaspokojenia powoda. Pozwany nie świadczy wtedy w celu definitywnego zaspokojenia wierzyciela (solvendi causa) i - konsekwentnie - nie podnosi w procesie zarzutu spełnienia świadczenia. Przeciwnie - podważa materialnoprawny tytuł wierzyciela do otrzymania świadczenia, chcąc zachować wszelkie procesowe możliwości zwalczania zasadności żądania. (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2017 r., III CZP 118/16)

Pozwana w sprzeciwie zakwestionowała zasadność żądania powołując się na fakt częściowej zapłaty i nie stawiała się na rozprawę, żeby zmodyfikować to stanowisko.

W takiej sytuacji uzasadnione jest zasądzenie całej żądanej przez powoda należności. W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 1979 r., III CZP 91/78, podkreślono że w razie uchylecia na skutek rewizji nadzwyczajnej prawomocnego wyroku zasądającego świadczenie pieniężne wyegzekwowane na podstawie tego wyroku sąd, któremu sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania, zasądzając ponownie to świadczenie, zaznacza w wyroku, że zostało ono już wyegzekwowane.

Sąd Najwyższy podkreślił, że „dopuszczalności zamieszczenia w wyroku takiej wzmianki nie wyłącza żaden przepis kodeksu postępowania cywilnego. Z innych natomiast jego przepisów, jak np. art. 338 § 1, 415 czy 422 § 1, wynika wyraźnie tendencja do rozstrzygania podobnych spraw, związanych z wykonaniem orzeczenia, już w toku postępowania rozpoznawczego. Nie można więc uznać, że sąd powinien zagadnienie to pominąć dlatego, że postępowanie rozpoznawcze nie obejmuje zagadnień związanych z egzekucją. Za odmiennym rozstrzygnięciem przemawiają wreszcie oczywiste dla każdego względy celowości i ekonomii postępowania, którym czyni zadość zamieszczenie w wyroku wzmianki uniemożliwiającej wykonanie wyroku w zakresie świadczeń już wyegzekwowanych.”

W tych warunkach wobec braku innych twierdzeń i dowodów należało powództwo uwzględnić w całości na podstawie zawartej przez strony umowy przewozu, powołanych przepisów i art. 481§1 i 2 Kc.

Zgodnie z wyrażoną w art. 98§1 kpc zasadą odpowiedzialności strony przegrywającej za wynik procesu, powodowi jako stronie wygrywającej należy się zwrot całości kosztów procesu od pozwanego: opłaty od pozwu 30 zł oraz zwrot kosztów zastępstwa procesowego 90 zł.

Uwzględniając powyższą argumentację, należało zamieścić w wyroku zastrzeżenie, że powyższe należności zostały wyegzekwowane przez pozwanego na podstawie powyższego nakazu zapłaty, z tym że należności z punktu II jedynie do kwoty 90,30 zł.

SSR Arkadiusz Ziarko